

157. VANKILA, RICK JOYNERIN NÄKY VANKILAN PIHASTA & SEN VARTIJOISTA

Rick Joynerin Näky ”VANKILA”, Kappale hänen Kirjastaan, ”Lopullinen Etsintä”

Yhtäkkiä olin seisomassa laajalla vankilan pihalla. Muurit olivat valtavat, sellaisia en ollut koskaan aikaisemmin. Ne ulottuivat niin kauas kuin pystyin näkemään, satoja jalkoja (jalka=n.0.3 metriä) korkea ja hyvin paksu. Muurin edessä oli muita aitoja ja nato-piikkilankaa (=piikkilankaa, jossa piikkien tilalla on metalliterät). Joka muutaman sadan jalan välein oli vartijoiden torneja muurin päällä. Pystyin näkemään vartijoita jokaisessa, mutta ne olivat liian kaukana minusta nähdäkseni heistä paljoakaan.

Se oli harmaa, tumma ja ankea, mikä näytti täydellisesti heijastavan ihmismassaa, joka seiso vankilan pihalla. Kaikkialla ympäri pihaa, ihmiset istuivat omien kaltaistensa ryhmissä. Vanhat, mustat miehet olivat yhdessä ryhmässä, nuoret mustat miehet toisessa. Vanhat ja nuoret valkoiset miehet myös pysyivät erillään ja myös naiset olivat erillään.

Joka rodun kohdalla näytti olevan samoin. Ne, joilla oli yhtään erottavia piirteitä, erotettiin ryhmästä, paitsi nuorimmat lapset. Ryhmien välillä monet ihmiset näyttivät tungeksivan ympäriinsä. Kun katsoin, pystyin sanomaan, että he yrittivät löytää oman identiteettinsä, löytämällä ryhmän, jota he eniten muistuttivat. Kuitenkin oli ilmeistä, että nämä ryhmät eivät sallineet kenenkään liittyä heihin helposti.

Kun katsoin lähempää näitä ihmisiä, pystyin näkemään, että heillä kaikilla oli syviä haavoja ja monia arpia aikaisemmista haavoista. Lapsia lukuun ottamatta, kaikki näyttivät olevan melkein sokeita ja he pystyivät näkemään vain sen verran että pystyivät pysymään omassa ryhmässään. Jopa ryhmänsä sisällä, he jatkuvasti yrittivät nähdä eroja, mitä toisilla saattaisi olla. Kun he löysivät jopa pienenkin eron, he hyökkäsivät sen kimppuun, joka oli erilainen.

He kaikki näyttivät nälkäisiltä, janoisilta ja sairailta. Lähestyin vanhempaa miestä ja kysyin häneltä, miksi he kaikki olivat vankilassa. Hän katsoi minuun hämmästyneenä ja selittäen tunteellisesti, etteivät he olleet vankilassa ja että miksi minä kysyisin sellaista typerää asiaa. Osoitin aitoja ja vartijoita ja hän vastasi, ”Mitkä aidat? Mitkä vartijat?”

Hän katsoi minuun, aivan kuin olisin loukannut häntä kauheasti ja tiesin, että jos kysyisin häneltä mitään muuta, minua kohtaan hyökkätsiisi.

Kysyin nuorelta naiselta saman kysymyksen ja hän reagoi samalla tavalla. Sitten oivalsin, että he olivat niin sokeita, etteivät he voineet nähdä edes aitoja tai vartijoita. Nämä ihmiset eivät tieneet olevansa vankilassa.

Vartija

Päätin kysyä vartijalta, että miksi nämä ihmiset olivat vankilassa. Kun kävelin aitoja kohti, pystyin näkemään niissä reikiä, joista olisi helppo kiivetä läpi. Kun saavutin itse muurin, huomasin, että se oli niin epäsäännöllisesti rakennettu, että minun oli helppo kiivetä. Kuka tahansa voisi helposti paeta, mutta kukaan ei yrittänyt, koska he eivät tieneet olevansa vankeja.

Kun pääsin muurin harjalle, pystyin näkemään pitkän etäisyyden päähän ja näin auringon paistavan muurien toisella puolella. Se ei paistanut vankilan pihalla, muurin korkeuden vuoksi ja pilvien, jotka roikkuivat sen yläpuolella. Näin tulia kaukana vankilan pihan päässä, minne lapset olivat kerääntyneet. Näiden tulien savu muodosti paksun pilven pihan ylle ja ne muuttivat tukahduttavaksi, ankeaksi uduksi sen, mikä muuten olisi ollut vain varjo. Ihmettelin, mikä oli palamassa.

Kävelin muurin harjaa, kunnes saavutin vartijoiden asemapaikan. Olin hämmästyneet, kun löysin vartijan pukeutuneena hienoon pukuun, jossa oli jonkinlainen kaulus, joka osoitti, että hän oli

jonkunlainen palvelija tai pappi. Hän ei säikähtänyt minut nähdessään ja luulen, että hän oletti minun olevan toinen vartija.

”Herra, miksi nämä ihmiset ovat vankilassa?” kysyin. Kysymys säikäytti hänet ja katsoin, kun pelko ja epäily sai hänet valtaansa kuin peitto. ”Mikä vankila?” hän vastasi. ”Mistä sinä oikein puhut?” ”Puhun noista ihmisistä, jotka ovat vankilan pihalla,” sanoin, tuntien outoa rohkeutta. ”Te olette ilmeisesti vanginvartija, koska olette vartijan huoneessa, mutta miksi te olette pukeutuneet tuolla tavalla?” jatkoin.

”Minä en ole vanginvartija! Minä olen evankeliumin palvelija. Minä en ole heidän vartijansa – minä olen heidän hengellinen johtajansa. Tämä ei ole vanginvartijan huone – tämä on Herran huone! Poikani, jos luulette, että kysymyksenne ovat hauskoja, minä en naura!” Hän tarttui aseeseensa ja näytti valmiilta ampumaan kohti.

”Pyydän, antakaa minulle anteeksi, että häiritsin teitä,” vastasin, vaistoten, että hän ehdottomasti aikoi käyttää asettaan. Kun kävelin pois, odotin kuulevani laukauksia hetkellä millä hyvänsä. Mies oli niin epävarma, että tiesin, että hän laukaisisi ajattelematta, jos tuntisi itsensä uhatuksi. Pystyin myös sanomaan, että hän oli vilpittön. Hän ei todellakaan tiennyt olevansa vartija.

Opettaja

Kävelin muurilla, kunnes tunsin olevani turvallisen matkan päässä ja käännyin katsomaan palvelijaa. Hän käveli edestakaisin vartijanhuoneessaan, suuresti ärsyyntyneenä. Ihmettelin, miksi kysymykseni olivat häirinneet häntä niin paljon. Oli ilmeistä, että minun kysymykseni eivät avanneet häntä näkemään mitään eri tavalla, vaan pikemminkin tekivät hänet vielä epävarmemmaksi ja kuolettavammaksi.

Kun kävelin, tunsin epätoivoa keksiä, mitä oli meneillään ja ajattelin, kuinka voisin muotoilla kysymykseni uudelleen, niin etten loukkaisi seuraavaa vartijaa, jolle yrittäisin puhua. Kun lähestyin vartijanhuonetta, jälleen hämmästyin vartijan ulkonäköä. Hän ei ollut toinen palvelija, vaan nuori nainen.

”Neiti, voinko tehdä kysymyksiä?” tiedustelin.

”Varmasti voitte. Kuinka voin auttaa teitä?” hän sanoi hieman alentuvalla äänellä, ”Oletteko joidenkin näiden lapsien vanhempi?”

”En,” vastasin. ”Olen kirjoittaja,” se oli vastaus, jonka jotenkin tiesin olevan se, joka minun pitäisi antaa hänelle. Kuten odotin, tämä kiinnitti hänen huomionsa?”

Haluamatta tehdä samaa virhettä, jonka olin tehnyt palvelijan kanssa, kutsumalla paikkaa, missä hän seiso, ”vartijan huoneeksi”, kysyin nuorelta naiselta, miksi hän seiso ”siinä paikassa”. Hänen reaktionsa oli välitön ja hän näytti hämmästyneeltä, että en tiennyt.

”Olen opettaja, joten eikö mielestänne ole aika luonnollista, että minun pitäisi olla koulussani?” ”Siispä tämä on koulunne”, vastasin, osoittaen vartijan huonetta.

”Kyllä. Olen ollut täällä kolme vuotta nyt. Saatan olla täällä loppuelämäni. Rakastan niin paljon tehdä sitä, mitä teen.” Tämä viimeinen huomautus oli niin mekaaninen, että tiesin, että löytäisin jotain, jos painostaisin häntä.

”Mitä te opettatte? Sen täytyy olla kiinnostavaa, että harkitsette käyttävänne koko elämänne sen tekemiseen.” ”Opetan yleistä tiedettä ja yhteiskunnallisia opintoja. Minun työni on muovata filosofiaa ja näiden nuorten mielen maailmankuvaa.

Se, mitä minä opetan heille, tulee ohjaamaan heitä heidän lopun elämäänsä. Mitä te kirjoitatte?” hän tiedusteli.

”Kirjoja”, vastasin, ”kirjoitan johtamistaidon kirjoja”, aavistellen hänen seuraavaa kysymystään. Minä jotenkin tiesin, että jos olisin sanonut ”Kristillisiä johtamistaidon kirjoja”, keskustelumme olisi päättynyt. Hän näytti jopa vielä kiinnostuneemmalta tämän vastauksen jälkeen.

”Johtajuus on tärkeä aihe”, hän totesi, vielä hieman alentuvalla äänellä. ”Muutoksia tapahtuu niin nopeasti, että meillä täytyy olla oikeat johtamistaidon työkalut ohjataksemme näitä muutoksia oikeaan suuntaan.”, ”Mikä suunta se on?” kysyin.

”Vaurautta kohti, mikä voi tulla vain rauhan ja turvallisuuden kautta”, hän vastasi, aivan kuin olisi ollut hämmästyntynyt, että edes kysyn sellaisen kysymyksen.

”Tarkoitukseni ei ole loukata sinua”, vastasin, ”mutta olen kiinnostunut näkökohdistasi tähän. Minkä luulet olevan paras tapa, että tämä rauha ja turvallisuus saavutettaisiin?”

”Opetuksella tietenkin. Me olemme yhdessä tässä avaruusalus maassa ja meidän täytyy tulla toimeen. Koulutuksen kautta, me autamme päästämään ihmismassat pois heidän luolamies ja heimo mentaliteetistaan, ymmärtämään, että me olemme kaikki samanlaisia ja että jos teemme oman osamme Yhteiskunnan hyväksi, me tulemme kaikki menestymään yhdessä.” ”Tuo on kiinnostavaa,” vastasin, ”Mutta me emme ole samanlaisia. On myös kiinnostavaa, että kaikki ihmiset tuolla alhaalla ovat tulossa jopa enemmän jakautuneeksi ja erillään muista oleviksi kuin koskaan. Luuletko, että on ehkä aika hieman muokata filosofiaasi vähän?”

Hän katsoi minuun sekä ällistyneenä että ärsyyntyneenä, mutta ilmeisesti ei, koska hän jopa harkitsi hetken, että se, mitä sanoin, oli totta.

”Herra, oletteko te täysin sokea?” hän viimein vastasi.

”Ei, uskon näkeväni aika hyvin,” vastasin. ”Olen juuri tullut kävelemästä ihmisten luota, enkä ole koskaan nähnyt sellaista erillisyyttä ja erimielisyyttä eri ihmisryhmien kesken. Minusta näyttää, että konflikti heidän välillään on pahempi kuin koskaan aikaisemmin.”

Pystyin huomaamaan, että minun toteamukseni olivat kuin iskuja vasten kasvoja tälle nuorelle naiselle. Oli aivan kuin hän ei voisi uskoa, että joku edes sanoisi niitä, saati että uskoisi, että olisi mahdollista, että niissä olisi hieman totuutta. Kun katsoin häneen, näin, että hän oli niin sokea, että hän pystyi vaivoin näkemään minut. Hän oli niin korkeassa tornissa, että hän ei mitenkään pystynyt näkemään alhaalla olevia ihmisiä. Hän ei todella tiennyt, mitä oli meneillään, vaan vilpittömästi ajatteli, että hän pystyi näkemään kaiken.

”Me muutamme maailman,” hän sanoi ilmeisellä väheksynnällä. ”Me muutamme ihmisiä. Jos on vielä olemassa ihmisiä, jotka käyttäytyvät kuin pedot, sellaisia, kuin kuvasit, me tulemme muuttamaan heidätkin. Me tulemme olemaan ylivoimaisia. Ihmiskunta tulee olemaan ylivoimainen.”

”Tämä on aikamoinen vastuu niin nuorelle kuin, mitä sinä olet,” huomautin.

Hän kiukustui vielä enemmän siitä toteamuksesta, mutta ennen kuin hän pystyi reagoimaan, kaksi naista ilmestyi kävellen vartijan huoneen ovea kohden, muurinharjaa pitkin. Ensimmäinen oli musta nainen, joka vaikutti olevan viisissä kymmenissä ja toinen oli hyvin pukeutunut valkoinen nainen ja hän oli luultavasti hieman yli kolmekymmenvuotias. He juttelivat toisilleen kävellessään ja molemmat vaikuttivat luottavaisilta ja arvostetuilta. Pystyin huomaamaan, että he näkivät, ja siksi ilmeisesti olivat päässeet muurin harjalle.

Hämmästykseni nuori opettaja tarttui aseeseensa ja astui ulos vartijan huoneesta tavatakseni heidät, ilmeisesti ei halunnut näiden naisten tulevan yhtään lähemmäs. Hän tervehti heitä hyvin pinnallisella pirteydellä ja ilmeisellä alentuvuudella, jonka hän näytti haluavan vaikuttaa heihin. Hämmästykseni, naiset muuttuivat pelokkaiksi ja ylikunnioittaviksi, paljon heitä nuorempaa henkilöä kohtaan.

”Me olemme tulleet kysymään jostakin, jota meidän lapsillemme opetetaan, jota me emme ymmärrä,” musta nainen totesi, kooten hieman rohkeutta.

”Oi, olen varma, että nyt opetetaan paljon, mitä te ette ymmärrä,” opettaja vastasi alentuvasti. Nainen katsoi yhä opettajan asetta, jota opettaja käsitteli sellaisella tavalla, että he olivat jatkuvasti tietoisia siitä. Seisoin lähellä, ällistyneenä koko kohtauksesta. Opettaja kääntyi ja katsoi minuun hermostuneesti. Pystyin huomaamaan, että hän oli peloissaan, että saattaisin sanoa jotakin naisille. Kun hän sormaili asetta, hän vaati, että minä lähtisin. Naiset katsoivat ylös, nähdäkseen kenelle opettaja puhui ja huomasin, että he eivät voineet nähdä minua. Heidän pelkonsa oli sokaissut heidät.

Huudahdin naisille vedoten heitä olemaan rohkeita ja uskomaan, mitä he tunsivat sydämessään. He katsoivat minun suuntaani, aivan kuin he olisivat pystyneet kuulemaan vain melua. He olivat myös menettämässä kykynsä kuulla. Nähdessään tämän, nuori opettaja hymyili. Sitten hän tähtäsi minuun aseellaan ja puhalsi pilliin. Tunsin kuin hän olisi havainnut minut kaikkein vaarallisimmaksi eläväksi henkilöksi.

Tiesin, että en voinut odottaa sitä henkilöä, kenet ikinä opettaja olikaan kutsunut pillillä. Minä myös huomasin, että jos vain astuisin hieman taaksepäin, olisin turvassa, koska tämä nuori opettaja oli niin sokea. Olin oikeassa. Kävelin pois ja hän jäi kirkumaan, puhaltamaan pilliinsä ja lipulta hän raivostui niin, että hän alkoi ampumaan niitä kahta naista. Kun seison muurin harjalla, kahden vartijoiden asemapaikan välissä, ihmetellen kaikkea tätä, tunsin Viisauden läsnäolon.

”Sinun täytyy palata vankilan pihalle. Minä tulen olemaan sinun kanssasi. Tiedä, että sinulla on viisaus paeta, mitä tahansa ansaa tai asetta. Muista vain, että pelko voi sokaista sinut. Kun kuljet uskossa, että minä olen sinun kanssasi, sinä tulet aina näkemään tien, minne mennä. Sinun täytyy olla myös huolellinen ja paljastaa visiosi vain niille, joiden luokse minä sinut johdatan.”

”Visio on se, mitä vartijat pelkäävät eniten. Minä tiedän, että sinä haluat kysyä minulta paljon kysymyksiä, mutta ne tulevat paremmin vastatuiksi kokemuksilla, joita sinulla tulee olemaan siellä.”